

usalda mind

ROMAAN

JAMIE BECK

Originaali tiitel:
Jamie Beck
Take It From Me
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusega. Kõik raamatus esinevad nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Kokkulangevused tegelike sündmuste, asukohtade, elavate või juba lahkunud isikutega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Johnson

Text copyright © 2022 by Write Ideas, LLC. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

R05440324
ISBN 978-9916-31-363-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu armastatud lastele Kaylale ja Fordile,
lootes, et nad oleksid alati avatud üllatavatele sõprus-
suhetele ja erinevatele vaatenurkadele.*

ESIMENE PEATÜKK

WENDY

Laupäeva hommik oktoobri alguses

New Canaan, Connecticut

Sellal kui mu abikaasa meie teise korruse magamistoas sisse magab, ronin elutoa kamina kõrval kõrguva sisseehitatud raamaturiiuli teisele astmele ja kiikan kaaraknast, millega tegelevad inimesed, kes on kolimas Durbinite majja. Teiste inimeste saladustele jälile jõudmine ei tee minu omi vähem häbiväärseks, kuid need vähendavad üksindustunnet. Salateadmine loob sideme, isegi kui teine pool sellest teadlik ei ole. Mu abikaasa muidugi teab mu saladusi, kuid isegi tema ei tea kõike. Ja jumala abiga ei hakka kunagi teadma.

Siiski ei saa ma väita, et tunnen George Durbinist puudust. Ta pole heanaaberlik inimene – ta üritab alati vestlustest minuga välja vingerdada. Me Joega kutsusime ta mullu oma jõuluaegsele lahtiste uste päevale ja suvel kokteilipeole, kuid ta polnud huvitatud. Kui järele mõelda, pole George kunagi millestki eriti huvitatud olnud, ja see on ilmselt põhjus, miks tema abikaasa Peg – kellest ma tunnen kohutavalt puudust – tema eest mullu Californiasse putkas.

Pegi sarkasm ajas mind naerma. Ta oli ka ettekatsemata kohtumiste kuninganna. Esimesel korral, kui ta mind külla kutsus, ei hakanud ta poosetama nagu nii paljud teised. Ta viskas lihtsalt

kingad jalast, korkis lahti odava veini, ulatas mulle klaasi ja asus siis kindlustusfirma peakontorit, kus ta töötas, taga rääkima – seda-sorti vestlusi hakkasime me hiljem kutsuma elusarja „Kui poliitika muutub“ osadeks. Asja tähtsaim uba on see, et Peg oli tõeline sõber, mitte juhututtav mõnest mu vabatahtlike komiteest. Tõeline sõber on haruldane ja väärt asi.

Novembripäev, kui ta mulle oma lahkumisest teatas, oli pime rohkem kui ühes mõttes. Tema teadaanne tabas mind kui rusikahoop vastu lõugu – ta hülgas minu samamoodi nagu George'i. Ma arvasin, et tunnen teda, kuid selgus, et ta oli midagi endale hoidnud, täpselt nagu mina. Kadedus süvendas haava. Mitte, et ma kodust jalga oleksin tahtnud lasta, kuid tema vaprus meie praeguses eluetapis päästis minus valla teatava rahutuse.

Ma süüdistan seda ja teist pudelit veini, mille me endale kurku kallasime, tahtmatu kihu vallandumises, millega olin hilisteismeeast saadik pidevalt rinda pistnud. Kuni Pegi teateni olin aastate eest teraapiaga lõpparve tegemisest saadik harva libastunud. Ja ometi, siin ma nüüd olin, libistamas kotti veiniklaasi ripatsit, kui Peg parajasti ei vaadanud. See väike asjandus on nüüd peidus sahtlis mu jalge all – varjul, kuid käegakatsutav, täpselt nagu mu häbi.

Ma pidin juba piilumise lõpetama, kui kaks nooremapoolset naist ja pikajuukseline mees üüratust kolimisveokist välja pudesnesid ja asusid rullikeeratud vaipa sisse tassima. Pannud käed ümber näo, surusin nina vastu klaasi, et paremini näha. Sellel tänaval pole kunagi olnud üürnikke. Millised inimesed üürivad mahakooruva värvi ja hooldamata, närtsinud rododendroneid täis lillepeenardega maja? Milline kahetsusväärne vaatepilt. Selle avara terrassi ja iidsete aknaluukidega maja korrastamiseks läheks ju nii vähe vaja.

„Mis sa seal turnid, Wendy?“ küsib mu abikaasa haigutades.

„Ah sina, Joe!“ Ma kukun tagurpidi vastu oma vanavanaemale kuulunud lauda, ajades peaaegu ümber meie poja Billy koolilõpufoto. Mu põsed õhetavad, kui ma oma siidhommikumantli vööd pingutan. „Sa ei tohiks niimoodi inimestele ligi hiilida.“

„Hmm.“ Ta kingib mulle sooja naeratuse. „Huvitav nõuanne linna nuuskurilt.“

Tema südamlik silmapilgutus leevendab häbitorget. Ta pole mu vääratuste üle kunagi kohut mõistnud. Need löbustavad teda, mis kulub alati marjaks ära. Lõppude lõpuks ei pea ükski abielu huumorita vastu.

„Mis nuuskimine see ikka on.“ Ma keeran ümber lauanurga, et üle elutoa tulla. „Ma olen lihtsalt uudishimulik. Kas George rääkis sulle oma üürnikest? Kas nad on sugulased?“

Laste naer aitaks tasakaalustada muidu kahtlast üüriolukorda. Kuidas ma neid toimekaid, rõõmsaid päevi igatsen. Lõputud kleepuvad käed ja suudlused. Mu südame tõusud ja mõõnad poja iga võidu ja kaotuse üle.

Nüüd valitseb siin vaid vaikus.

Joe kõnnib, iPad näpus, kööki, valmistudes oma kolme kohvi ja ajalehe lugemist hõlmavaks üheksakümneminutiliseks laupäeva-rituaaliks. „Ta ei öelnud midagi.“

Tõlge: Joe pole küsinud.

Seltskonda ihatas järgnen talle, kuigi olen juba kohvi joonud, hommikust söönud ja segaduse enda järelt ära koristanud. Me oleme kaksikümmend aastat abielus olnud, ta on harjunud sellega, et tal kannul käiakse. Ma olen jälgija. Mulle meeldib tagada, et tema ja Billy võiksid end kindlalt tunda, et neil oleks olemas kõik, mis nad vajavad.

„Kas ma valan sulle ka, kallis?“ küsib ta.

„Tänan, ei.“ Ma haaran suhkrutoosi, teelusika ja koorekannu ning panen need lauale, sellal, kui ta tassi võtab ja endale kohvi valab. „Mune soovid?“

„Ma pole veel näljane, tänan.“ Joe istub, magustab jooki, teeb iPadi kaanest jala ja avab New York Timesi rakenduse. Enne lugema hakkamist küsib ta: „Mis sul täna plaanis on?“

Billy saatmisest Colgate'i ülikooli on möödunud umbes kuus karmi nädalat. Nelikümmend üks päeva, mis tunduvad nagu mitu kuud. Mitte, et tema puudumine oleks Joed kuidagi mõjutanud. Kuid samas pole see Joe elus ka nii suur muutus kui minu omas.

Meie vanemad sõbrad vandusid, et me hakkame nautima oma elu ja spontaansuse tagasisaamist. Ma ootan endiselt, et see lubadus – mille külge ma klammerdusin, kui poega hüvastijätuks embasin – täituks. Kuigi meie Billy-eelse elu üksikasjad on ähmased, hindan kõrgelt oma varaseid kokkupuuteid Joe sundimatu armastuse ja mugava seltskondlikkusega – see kergus oli minu jaoks midagi uut.

„Tahad Litchfieldi sõita? Me võiksime Waramaugi järve ümber jalutada ja siis mõnda vinoteeki minna.“ Ma toetan lõua rusikale.

„Kas see rõõmustaks sind?“ Ta rüüpub kulme kergitades kohvi.

Igatahes rohkem kui päev otsa siin istumine. „Lehed peaks praegu imelised olema.“

„Olgu. Sõidame pärast lõunat.“ Ta noogutab ja koondab tähelepanu ekraanile enda ees, ja jääb vaht.

Ma käänan kätt ja vaatan manikööri, mis mureneb restaureerimistöö tõttu Levy relvahoidlas möödunud nädalal, otsustades kõrvale heita tüütu mõtte, mis kujuteldavalt mu ribisid torgib. *Kas see ongi kõik?* Kui palju ma olen kuulnud naisi virisemas üht või teist sorti keskeakriisi pärast, ja vandunud, et minuga seda ei juhtu? Vandunud, et jään alati tänulikuks, et mu abielu on palju parem kui mu lapsepõlv. Ja ometi on see tüütu küsimus vaevanud mind nüüd mõnda aega, retoorilist vastust saamata.

Ohates panen käed sülle. Võib-olla astun Burtis Nailsi küüne-salongist läbi, kui olen poja paki postkontorisse viinud, võib-olla ostan uutele naabritele väikese tervituskingituse.

Mu pilk uitab tagasi abikaasa juurde, kelle neljakümne üheksas sünnipäev läheneb, mitte et see välja paistaks. Regulaarne trenn hoiab teda vormis. Juuksed on tal ka endiselt peas, kuigi need hallinevad äärtest meeldivalt. Ainus muutus neis sügavpruunides silmades – kõige lahkemates silmades, mida tean – on see, et neid ääristavad nüüd sügavad naerukurrud.

Ta on rahulolev mees. Aus ja pühendunud abikaasa, kes lepib meie piiratud seltskonneluga, et aidata mul mu käiviteid vältida. Ta sai minu probleemist teada meie kihluse ajal, kui ma jäin Nord-

stromi kaubamajas vahele näidishuulepulga pihku peitmisega. Olin kindel, et õudne avastus sunnib teda põgenema. Kui ta mu vahi alt välja oli lunastanud ja kuulanud kaastundlikult mu nutust lugu sundkäitumisest, et siis teraapiat soovitada, teadsin kindlalt, et temast tasub kinni hoida. Kuigi ma kartsin, et see pihtimus toob kaasa uued vahistamised, siis veel suurem oli mu hirm selle ees, et Joe võib jalga lasta, kui ma abi ei otsi.

Ma peaksin tunnistama, et mul on temaga vedanud. Ma teengi seda, kui välja arvata üks hiljutine ja muret tekitav muutus.

Heitnud pilgu öösärgile – võluvast kahvatulillale siidnegližeele, mida ääristab kreemikarva pits – lasen käiku võrgutamistaktika. Nii varjatult kui võimalik avardan hommikumantli kaelust, et paljastada korraga nii pidžaama pitsiline pihik kui ka dekoltee. Keerutanud õlgadeni ulatava triibutatud salgu ümber sõrme, sirutan jala laua all välja, kuni see puudutab Joe oma, ja libistan selle siis mänguliselt mööda ta säärt üles.

Ta tõstab hämmeldunult pea. „Kas sa küsisid midagi?“

„Ei.“ Ma katsetan sensuaalset poosi, üritades välja näha ühtaegu haavatav ja uljas. Me oleme kahekesi. Päevaplaanis pole midagi, meil on kogu maailma aeg. „Lõbutseda tahad?“

Joe patsutab mu jalga, meeldiv naeratus suul. „Ma loen, kallis.“

Ma hoian sama meeldivat ilmet, hoolimata tõrjumisest tingitud kõrvetusest. Ta silmis pole isegi sädet ega „võib-olla hiljem“ lubadust, mis mind rahustaks. Nii on see olnud juba kuid – nagu oleks ta ühel hommikul libiidota ärganud. Mis veel hullem, ta ei paista sellest ka puudust tundvat. Ma püüan seda mitte isiklikult võtta ega lasta mõtetel kukkuda tumedatesse kohtadesse, mille on sünnitanud omajagu armuafääre pealt näinud kogukond.

Ma pole kunagi varem kahelnud Joe armastuses, mis sest, et gravitatsioon ja laisk ainevahetus on mu taguotsa, kõhu ja rinnad kätte saanud, hoolimata mu paljudest pikkadest jalutuskäikudest, joogatundidest ja näohooldustest. Teda rõõmustab mu lahkus, nagu ka mu jõupingutused parandada kõike alates meie kodust kuni kogukonnani. Ja ta aitab mul kannatlikult emaga hakkama saada, mida

on rohkem, kui mu isa suudab. Joe ei suudaks niisugust kiindumust teeselda, ega?

Ma tõusen ohates, et end riidesse panna. Ma hakkan varsti postkontorisse minema. „Kas tahaksid Billy pakki kirjakese lisada?“

Joe tõstab uuesti pea. „Kas see pole juba mitte viies pakk, mis sa välja saadad?“

„Ma tean. Mul hakkab mahajäämus tekkima.“ Möödunudnädalane kõhuviirus rikkus ära mu plaani saata neid talle iga nädal.

„Emmelt pakkide saamine nädalast nädalasse võib talle pisut piinlikkust valmistada.“ Ta silmitseb mind kohvitassi tagant.

Mul vajub suu lahti. „Poistele meeldivad mu maiuspalad.“ Minu poeg ja tema toakaaslane Craig elavad ühikatuba etendavas kingakabis ja söövad keskpärast kohvikutoitu.